

Arrest

nr. 222 813 van 18 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. LUZEYEMO
Broustinlaan 88
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat SAKHI MIR-BAZ *loco* advocaat N. LUZEYEMO en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 28 juli 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 29 juli 2015 om internationale bescherming. Op 20 december 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 21 december 2017 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoense origine te zijn. U geeft aan afkomstig te zijn uit het sub-dorp Modakhel in het dorp Zaidabad in het Mohammad Agha district van de provincie Logar. U was gedurende zes jaar professioneel cricketspeler bij het Misaynak team (een regionaal team dat topspelers van vijf provincies verzamelt). De taliban benaderden uw vader en stelden voor dat u hen zou vervoegen. Uw vader werd later een tweede keer door de Taliban benaderd. Ze eisten dat u hen tegen de zomer zou vervoegen. U stopte daarna met uw cricket-training. Daarop kwamen de taliban langs uw woning waar ze uw vader meedeelden dat ze nieuwe rekruten nodig hadden en ze wilden dat u meeging. De dag nadien bracht uw vader u naar Kaboel, waar hij een smokkelaar regelde. U vloog met het vliegtuig van Kaboel via Dubai naar Iran. U reisde vervolgens verder naar België. U kwam België binnen op 28 juli 2015 en u diende de volgende dag een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Na uw vertrek kwamen de taliban nog tweemaal bij uw ouders naar u informeren. In 2016 werd uw vader door de Taliban die naar u op zoek waren, geslagen. Als gevolg van de slagen raakte uw vader verlamd. Na medische verzorging in Pakistan heeft hij nog steeds moeite om te stappen en is hij niet meer in staat te werken.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u een originele taskara, een pagina van de Afghanistan Cricket Board, een officiële klacht, zes foto's en een envelop neer. Naar aanleiding van het tweede gehoor bracht u bijkomend stukken aan die de problemen van uw vader na uw vertrek moeten aantonen namelijk zes medische documenten, twee foto's van uw vader in het ziekenhuis en een kopie van twee pagina's van het paspoort van uw vader.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden gesteld dat het feit dat u in Afghanistan een professioneel cricketspeler zou zijn geweest niet volstaat voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. U maakt immers niet aannemelijk dat u door de Taliban zou zijn geviséerd.

Volgens uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal (CGVS) kende u in uw land van herkomst problemen met de taliban die eisten dat u uw activiteiten als cricketspeler zou stopzetten en dat u hun rangen zou vervoegen.

Uw verklaringen omtrent de pogingen van de taliban om u te rekruteren overtuigen echter niet. Wanneer u naar aanleiding van het eerste gehoor werd gevraagd hoe de Taliban bij u was terechtgekomen als mogelijk doelwit voor rekrutering, gaf u aan dat ze uw vader contacteerden om over u te praten. Uw vader, mensen uit het dorp, noch uw clan zou naar uw weten enige band hebben gehad met de groepering van Qari Subgat (CGVS I, p.17). Verder stelde u geen weet te hebben van eventuele contacten tussen de Taliban en dorpsouderen in verband met rekruteringen (CGVS I, p.17). Wat deze verklaringen betreft moet worden vastgesteld dat ze ingaan tegen informatie van het CGVS inzake de rekruterings technieken van de taliban. Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden of nooit voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), het is dan ook niet nodig om mensen tegen hun zin te rekruteren. Uit de informatie blijkt eveneens dat de rekruten vaak iets wordt aangeboden in ruil voor hun diensten (bv. geld of een wapen). Ook blijkt dat de taliban slechts overgaan tot gedwongen rekrutering als zij dermate onder druk komen te staan dat ze strijders te kort hebben. Het vragen van strijders is een laatste redmiddel. De druk die door de taliban wordt gezet is bovendien niet altijd gewelddadig. Daarnaast dient er ook opgemerkt te worden dat uit landeninformatie blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Aangezien uw verklaringen met betrekking tot de rekruteringspogingen van de Taliban niet stroken met de informatie in

dit verband moet er worden gesteld dat deze geenszins overtuigen. Verder moet worden vastgesteld dat u er tijdens de gehoren voor het CGVS niet in slaagde aan te geven om welke specifieke reden de Taliban zouden hebben afgeweken van de rekruteringsmechanismen die zij, volgens de informatie van het CGVS, gewoonlijk gebruiken. Wanneer u hiernaar werd gevraagd tijdens het eerste gehoor verwees u naar een persoon die vroeger bij het leger werkte en door de taliban zou zijn gedwongen het leger te verlaten. Hij zou vervolgens naar Pakistan zijn gestuurd (CGVS I, p.17). U kon echter niet bevestigen of deze man daadwerkelijk achter de poging tot rekrutering zou hebben gezeten en stelde enkel dat dit mogelijk was (CGVS I, p.17). Toen er naar aanleiding van het tweede gehoor werd teruggekomen op dit punt kwam u opnieuw niet verder dan aan te geven dat u niet wist waarom de Taliban dermate hard aandrong op uw rekrutering en dat het een vraag betrof waarop enkel de Taliban een antwoord kon geven (CGVS II, p.17). De vaststelling dat uw verklaringen inzake de rekrutering niet overeenstemmen met de informatie van het CGVS en u er niet in slaagde een aannemelijke verklaring te bieden voor de doorgedreven inspanningen van de Taliban, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de rekruteringspogingen wordt bijkomend ondergraven door de vaststelling dat uw omschrijving van uw reactie erop weinig doorleefd overkomen. Zo gaf u aan dat u zich aanvankelijk weinig zorgen maakte over de aandacht die u van de taliban kreeg. U zou zich op geen enkele manier hebben geïnformeerd over rekruteringen door de Taliban in uw regio en over de gevolgen van een eventuele weigering hen te vervoegen. Evenmin zou u op enig moment hebben overwogen om zich in Kaboel, de stad waar u vier tot vijf keer per week naartoe trok, te vestigen (CGVS II, p.7). Geconfronteerd met uw vreemde reactie gaf u aan dat u wist dat het gevolg van een weigering met hen mee te werken de doodstraf was maar dat u dit nog niet duidelijk was toen uw vader voor het eerst werd gecontacteerd (CGVS II, p.5). Wanneer vervolgens werd gevraagd of u zich hierover nadien informeerde stelde u vreemd genoeg nogmaals dat u dit niet deed (CGVS II, p.5). Vervolgens gevraagd of u dan geen schrik had voor de mogelijke gevolgen beweerde u dat u zich niet kon informeren aangezien de mensen geen informatie kunnen geven. Wanneer u erop werd gewezen dat u ondanks het feit dat niemand er over praat toch blijkt te weten dat u door medewerking te weigeren de dood riskeert, verwees u naar de ontvoering van de vader van een cricketspeler (CGVS II, p.5). Vreemd genoeg situeerde u deze ontvoering voor het eerste contact tussen uw vader en de taliban en gaf u aan niet met zekerheid te weten of de Taliban achter de ontvoering zat (CGVS II, p.5 en 6). Deze ontvoering kan dan ook niet als een verklaring worden aanzien voor de vaststelling dat u zich na het eerste contact weinig zorgen maakte. Wanneer u nogmaals de kans krijgt om aan te geven waarom u zich geen zorgen maakte naar aanleiding van de eis de Taliban te vervoegen, wijst u er op dat ze eerder al aanwezig waren geweest bij cricketwedstrijden, dat u met de talibanleden was opgegroeid en dat hun verzoek niet als een schok aankwam (CGVS II, p.6). Deze stelling valt echter niet te rijmen met uw verdere bewering dat u de Talibangroepering die uw vader aansprak niet kende, de leider slechts bij naam kende en dat het niet de taliban betrof waarmee u opgroeide (CGVS II, p.6), hetgeen uw verklaring voor uw aanvankelijke, rustige reactie op hun vraag hen te vergezellen teniet doet.

Nog inzake uw vreemde reactie ten opzichte van de dreiging die uitging van de Taliban moet er worden gesteld dat het uitermate vreemd is u nooit besloot om in de Afghaanse hoofdstad te blijven. U werd in uw regio immers gezocht door de Taliban die u wou inlijven.

Met betrekking tot de contacten tussen uw familie en de taliban moet verder worden vastgesteld dat uw beweringen hierover incoherent zijn. Zo stelde u naar aanleiding van het eerste gehoor voor het CGVS inzake het eerste incident dat uw vader werd benaderd toen hij na het gebed van de moskee naar huis ging. Hij zou bij een bocht in de weg aan een moskee door twee gemaskerde taliban zijn aangesproken (CGVS dd.27/01/2016 (CGVS I), p.20). Wanneer u naar aanleiding van het tweede gehoor werd gevraagd naar de omstandigheden waarin uw vader werd aangesproken beweerde u echter dat u dacht dat hij zich bij de nationale weg naar Kaboel bevond maar dat u voor het overige niet wist van waar uw vader kwam of waar hij heen trok (CGVS dd.26/09/2017 (CGVS II), p.6). Ook over de plaats waar uw vader een tweede maal werd aangesproken legde u tegenstrijdige verklaringen af. U beweerde tijdens het gehoor van 27 januari 2016 immers dat het contact plaatsvond vooraan uw huis waar uw vader water naar de boomgaard aan het leiden was (CGVS I, p.20) terwijl u later tijdens het tweede gehoor stelde dat ze naar de moskee kwamen en uw vader aanspraken (CGVS II, p.6). De vaststelling dat u incoherent verklaringen aflegde met betrekking tot de incidenten die de onmiddellijke aanleiding waren tot uw vlucht uit uw land van herkomst ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw vluchtmotieven ernstig.

Voorgaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw beweringen omtrent de problemen die u in Afghanistan met de Taliban zou hebben gekend. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die u als gevolg ervan zou hebben gekend.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan worden gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw vluchtmotieven. De vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten volstaan niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen in dit verband te herstellen. Uit de internetpagina van de Afghanistan Cricket Board, de foto's van u als cricketspeler en uw taskara kan geen enkele informatie worden afgeleid inzake de problemen die u met de Taliban beweert te hebben gekend. De door uw vader neergelegde klacht bevat enkel een verklaring van uw vader en kan dus bezwaarlijk objectieve waarde worden toegemeten. Uit het paspoort van uw vader blijkt dat hij in de herfst van 2016 regelmatig naar Pakistan reisde. Uit het stuk kan echter op geen enkele manier worden afgeleid dat problemen met de Taliban aan de basis van deze reizen zouden liggen. Op basis van de foto's van uw vader en de medische attesten kan worden afgeleid dat uw vader medische verzorging kreeg. Met betrekking tot de oorzaken van de nood aan medische verzorging geven ze echter geen informatie zodat ze de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Verder dient te worden opgemerkt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig werd toegelicht in de bovenstaande beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien kan nog worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo is bestaat er actueel in de provincies Balkh, Bamyán, Daykundi, Panshir en Samangan geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar is om de nodige feiten en alle

relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS I en II, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de banden van u en uw familie met de Afghaanse hoofdstad en uw verklaringen omtrent de financiële situatie van u en uw familie.

Wat betreft uw verklaringen inzake de banden van u en uw familie met Kaboel moet er worden vastgesteld dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo stelde u naar aanleiding van de gehoren voor de Commissaris-generaal dat uw zus en uw schoonbroer in het Mohammed Agha district wonen en nooit in Kaboel, waar uw schoonbroer een juwelierszaak zou hebben uitgebaat, woonden (CGVS I, p.5 en CGVS II, p.3). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u echter dat uw zus in Kaboel woonde (DVZ, vraag 17). Wanneer u voor het CGVS met deze verklaring werd geconfronteerd kwam u niet verder dan de loutere ontkenning van uw verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken door te stellen dat u enkel had aangegeven dat uw zus een winkel had in Kaboel (CGVS I, p.5). Het eenvoudigweg ontkennen van uw eerdere verklaringen volstaat vanzelfsprekend niet om uw verklaringen in dit verband met elkaar in overeenstemming te brengen. Op basis van voorgaande vaststellingen kan ernstig getwijfeld worden aan uw beweringen inzake uw banden met de Afghaanse hoofdstad.

Verder overtuigen ook uw verklaringen over de financiële draagkracht van uw familie niet. Volgens uw verklaringen importeerde en exporteerde uw vader gedroogd fruit totdat hij door de Taliban werd geslagen. Op deze manier kon uw vader zijn familie onderhouden en werd u in staat gesteld om zich volledig met cricket bezig te houden ook al was de vergoeding die u hiervoor ontving onvoldoende om te overleven (CGVS II, p.2 en 3). Ook toen u op uw dertiende tegen de zin van uw vader in de school verliet, werd van u niet verwacht dat u zou bijdragen tot de inkomsten van het gezin (CGVS II, p.4). Volgens uw verklaringen naar aanleiding van uw tweede gehoor werd deze financiële draagkracht van uw vader teniet gedaan doordat hij zijn activiteiten als gevolg van de fysieke problemen veroorzaakt door de slagen van de Taliban diende stop te zetten (CGVS II, p.7). Aan uw verklaringen hierover kan echter geen geloof worden gehecht. Het fysiek geweld waarvan uw vader het slachtoffer zou zijn geworden was volgens uw beweringen immers het gevolg van uw weigering de Taliban te vervoegen (CGVS II, p.7). Zoals eerder aangetoond slaagde u er in het kader van uw asielverzoek echter niet in uw problemen met de Taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan de gevolgen die deze feiten voor uw vader met zich mee zouden hebben gebracht. Bovendien moet worden vastgesteld dat de attesten die u voorlegt om de fysieke problemen van uw vader als gevolg van de beweerde slagen door de Taliban aan te tonen, niet overtuigen. In het attest wordt immers gesteld dat de patiënt genaamd H. I. (...) die in het Northwest algemeen ziekenhuis in Peshawar werd behandeld op het moment van de behandeling (28 september 2016) 55 jaar oud was en bijgevolg in 1961 werd geboren. Uit het door u voorgelegde internationaal paspoort van uw vader blijkt echter dat hij op 03/04/1959 werd geboren. Het medisch attest dat u naar aanleiding van het tweede gehoor voor het CGVS voorlegt, stelt bovendien dat het adres van uw vader in Kaboel is, terwijl u in het kader van uw asielverzoek verklaarde dat uw vader nog steeds in Zaidabad woont (CGVS II, p.7). Verder blijkt u vreemd genoeg niet exact op de hoogte van het tijdstip waarop het incident waarbij uw vader zijn verwondingen zou hebben opgelopen zich heeft voorgedaan. Hiernaar gevraagd kan u slechts aangeven dat het ongeveer een jaar voor het tweede gehoor plaatsgreep en dat u dacht dat het tijdens de zomer was (CGVS II, p.9). Redelijkerwijze kan van u verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van een incident dat als gevolg van uw problemen met de Taliban de fysieke en financiële levensomstandigheden van uw familie op dergelijke ernstige wijze heeft beïnvloed.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de banden van uw familie met Kaboel en de financiële situatie van u en uw familie. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat bent om zich bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat dieper in op de definiëring van het begrip vluchteling door artikel 1 van het Verdrag van Genève en past de vier elementen van deze bepaling toe op zichzelf. Daarbij wijst hij erop dat hij in België is en zich dus buiten zijn land van herkomst bevindt, dat hij vreest vervolgd te worden door de taliban omdat hij weigerde om zich bij hen aan te sluiten en dat hij de bescherming van de lokale autoriteiten niet kan inroepen omdat ze niet in staat zijn om zichzelf te beschermen, laat staan dat ze hem kunnen beschermen.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verweerster hecht geen geloof aan de vrees voor vervolging van verzoeker omdat volgens haar informatie gedwongen rekruteringen zelden of nooit voorkomt.

Verweerster gebruikt woorden als zelden of nooit. Hieruit kan afgeleid worden dat ze wil op een impliciete wijze toegeeft dat dit wel voorkomt.

Verweerster verwijst naar een COI rapport als men dat rapport leest staat daar dat in sommige delen van Afghanistan gedwongen rekruteringen wel voorkomt.

Verzoeker meent dat verweerster nagelaten heeft om aan de hand van concrete rapporten te motiveren dat in zijn dorp en district geen sprake is van gedwongen rekruteringen.

Verweerster verwijst naar een rapport dat een beetje op een orakel van delphi lijkt. Verzoeker meent dat het niet zijn taak is om een 'Pythia' te vinden om hem uit te leggen in welke delen dan wel gedwongen rekruteringen voorkomt.

Het is de taak van verweerster om aan de hand van concrete informatie uit te leggen dat in de regio van verzoeker geen sprake is van gedwongen rekruteringen.

Verweerster heeft nagelaten om dit te doen.

Verweerster stelt dat de druk die door de taliban wordt gezet is bovendien niet altijd gewelddadig.

Niet altijd? Verweerster geeft zelf toe dat er soms geweld gebruikt wordt.

Verzoeker wist niet dat verweerster ook voor taliban opkomt. Taliban zijn barbaars en het gebruik van geweld is een van hun bekendste kenmerken.

Verzoeker is afkomstig uit een provincie waar geen k (v) ogels kan vliegen zonder hun toestemming.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het hieronder staande rapport om aan te tonen dat gedwongen rekruteringen al jaren voorkomt in Afghanistan:

Men and Boys of Fighting Age

"In areas where AGEs exercise effective control, they are reported to use a variety of mechanisms to recruit fighters, including recruitment mechanisms based on coercive strategies. In a traditional form of war mobilization known as lashkar, every household is expected to contribute a man of fighting age. In areas where AGEs exercise effective control, as well as in IDP settlements in Afghanistan, they are reported to use threats and intimidation to enforce this mechanism to recruit fighters for the insurgency. People who resist recruitment are reportedly at risk of being accused of being a government spy and being killed or punished. There are reports of families linked to the insurgency giving boys to AGEs as suicide bombers, in the hope of gaining status with the AGE in question. ALP commanders have also been reported to forcibly recruit local community members, including both adult men and children, into ALP forces"

<http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>

Verweerster hecht geen geloof aan de vrees voor vervolging van verzoeker omdat hij zich niet geïnformeerd heeft wat met hem zal gebeuren mocht hij niet meer willen werken.

Verzoeker wist wat de lot is van mensen die weigeren om mee te werken met de taliban. Hij hoeft zich niet meer informeren over een feit waarover hij al informatie heeft. Bovendien geven Taliban geen informatie over hun werkwijze.

Verweerster heeft het blijkbaar over het hoofd gezien dat verzoeker samen met andere taliban strijders opgegroeid was.

Verweerster verdraait de woorden van verzoeker door te stellen dat verzoeker de talibangroepering die zijn vader gesproken niet kende. Verweerster verwijst naar pagina 6 van het gehoorverslag om dit te staven.

Als men pagina 6 van het gehoorverslag leest zal men het volgend zien:

Ik heb die groep niet gezien. Ik weet niet wie met mijn vader gesproken hebben.

Hoe kan verzoeker dat weten als hij ze niet gezien heeft?

Verzoeker wordt kwalijk genomen omdat hij nooit overwogen heeft om naar Kaboel te gaan.

Verweerster heeft het over het hoofd gezien dat het feit dat verzoeker niet naar Kaboel gegaan is, is een indicatie dat hij daar over geen netwerk beschikt, Dat het financieel niet haalbaar is voor hem.

Verzoeker meent dat verweerster zich schuldig maakt aan een schending van gelijkheidsbeginsel.

Men mag geen IVA inroepen wat betreft de vrees voor vervolging. Verweerster heeft dit nooit in andere Afghaanse dossiers ingeroepen.

Het feit dat verweerster IVA inroept is een bewijs dat hij ze op impliciete wijze toegeeft dat verzoeker het risico loopt om vervolgd te worden.

Waarom zal man een IVA inroepen als men geen geloof hecht aan de vrees voor vervolging?

Verweerster stelt dat er een tegenstrijdigheid is tussen de verklaringen van verzoeker bij het eerste gehoor en het tweede gehoor van het CGVS.

Verzoeker meent dat dit over feiten van 3 jaar geleden gaan en dat het niet redelijk is om hem op dit punt te pakken.

Verzoeker heeft dit zelf niet gezien maar wel vernomen. De feiten die u zelf ziet wordt anders opgeslagen in uw geheugens dan wat u van een derde verneemt.

Verzoeker is een professionele sportbeoefenaar en hij meent dat hij bij een eventuele terugkeer zijn beroep niet kan uitoefenen. Taliban vervolgen nu professionele sportbeoefenaars.

Individuals Perceived as Contravening the Taliban's Interpretation of Islamic Principles, Norms and Values

The Taliban have reportedly killed, attacked and threatened individuals and communities who are perceived to contravene the Taliban's interpretation of Islamic principles, norms and values.²⁹¹

Killings, attacks and harassment of individuals who are perceived to act in violation of the Taliban's rules of morality occur in areas under the effective control of the Taliban and other AGEs, as well as in areas that are not, or not fully, controlled by them. Victims of such attacks have included musicians; film makers, directors and actors;²⁹² and men and women playing sports, whether as amateurs or professionals.

<http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>

Verweerster heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Ze geen rekening heeft gehouden met het profiel van verzoeker als een professionele sportbeoefenaar. Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 48/4, § 2, b) en c), van de Vreemdelingenwet.

Hij betoogt hierin vooreerst het volgende:

"Verweerster heeft nagelaten om te motiveren waarom verzoekers niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B en artikel 48/5, §3 vw – grond.

Hierbij wensen verzoekers te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen. Hij is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verzoekers eerste gehoor heeft op 27 januari 2016 plaatsgevonden. Verzoeker moest 2 jaar wachten alvorens een beslissing te krijgen.

Verzoeker meent dat verweerster lang getalmd heeft om een beslissing te nemen in zijn dossier. De beschermingsgraad bij het CGVS is nu 55 %, terwijl in 2016 boven 66 % was. Verweerster meent dat hij benadeeld is door de nalatigheid van verweerster.

Verweerster roept ten onrecht een intern vlucht alternatief in. Verzoeker heeft gans zijn leven in Logar gewoond en hij beschikt over geen netwerk in Kaboel."

Ten slotte verwijst verzoeker naar verschillende internationale persberichten van december 2017 en januari 2018 waaruit volgens hem blijkt dat de situatie in Kaboel niet veilig is.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Bij een aanvullende nota van 26 april 2019 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet twee persberichten met betrekking tot hoe de taliban omgaan met de cricket-sport (stukken 1 en 2), fotokopieën van medische verslagen van zijn vader (stuk 3), een fotokopie van een klacht van zijn vader, voorzien van een vertaling door een beëdigde vertaler (stuk 4), en fotokopieën van woonstbewijzen van zijn schoonbroer en vader, voorzien van een vertaling door een beëdigde vertaler, samen met hun paspoorten en taskara/visum naar Pakistan (stukken 5 en 6), neer.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een bewijs van financiële steun aan zijn vader en een link naar het arrest nr. 217 609 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 27 februari 2019 neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

In de mate dat verzoeker in het derde middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoense origine te zijn. Hij geeft aan afkomstig te zijn uit het sub-dorp Modakhel in het dorp Zaidabad in het district Mohammad Agha van de provincie Logar. Hij zou gedurende zes jaar professioneel cricketspeler zijn geweest bij het Misaynak team, een regionaal team dat topspelers van vijf provincies verzamelt. De taliban zouden zijn vader twee keer hebben benaderd en hebben voorgesteld dat verzoeker hen zou vervoegen. Verzoeker zou na de tweede keer gestopt zijn met zijn cricket-training. Daarop zouden de taliban langs zijn woning gekomen zijn en zijn vader meegedeeld hebben dat ze nieuwe rekruten nodig hadden en dat ze wilden dat verzoeker meeging. De dag nadien zou verzoeker door zijn vader naar Kaboel gebracht zijn, waar zijn vader een smokkelaar regelde, waarna hij met het vliegtuig van Kaboel via Dubai naar Iran vloog en van daaruit verder gereisd zou zijn naar België.

Na verzoekers vertrek uit Afghanistan zouden de taliban nog twee keer bij zijn ouders naar hem zijn komen informeren, waarbij zijn vader geslagen werd en ten gevolge van die slagen verlamd zou zijn geraakt.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij niet aannemelijk maakte dat hij door de taliban zou zijn geïdendeerd. Daarbij overweegt de commissaris-generaal dat (i) de verklaringen die verzoeker aflegde over de pogingen van de taliban om hem te rekruteren ingaan tegen informatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) inzake de rekruterings technieken van de taliban en verzoeker er niet in slaagde een aannemelijke verklaring te bieden voor de doorgedreven inspanningen van de taliban, dat (ii) verzoekers omschrijving van zijn reactie op de rekruteringspogingen weinig doorleefd overkomt, dat (iii) verzoekers beweringen over de contacten tussen zijn familie en de taliban incoherent zijn en dat (iv) de door verzoeker voorgelegde documenten niet volstaan om de geloofwaardigheid van zijn beweringen te herstellen.

Wat betreft het eerste motief voor de weigering van de vluchtelingenstatus, met name dat verzoekers verklaringen over de pogingen van de taliban om hem te rekruteren ingaan tegen informatie van het CGVS inzake de rekruterings technieken van de taliban, stelt de Raad vast dat deze informatie zich, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, niet in het administratief dossier bevindt. De Raad kan dan ook niet nagaan of dit motief, dat determinerend is om tot de weigering van de vluchtelingenstatus te besluiten en dat door verzoeker in het tweede middel wordt betwist, gestoeld is op een correcte feitenvinding.

Daarnaast wordt verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat hij niet voldaan heeft aan op hem rustende medewerkingsplicht, nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen omtrent zijn banden en de banden van zijn familie met de Afghaanse hoofdstad Kaboel en zijn verklaringen omtrent zijn financiële situatie en deze van zijn familie.

Gelet op het gegeven dat verzoeker een gezonde, jonge alleenstaande man is die zelf verklaarde dat hij vier tot vijf keer per week naar Kaboel trok om te trainen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, gehoorverslag 26 september 2017, p. 2) en gezien verzoeker niet betwist – en uit de stukken van het administratief dossier blijkt – dat hij tegenstrijdige verklaringen over de woonplaats van zijn zus – op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij dat deze in Kaboel woonde (adm. doss., stuk 29, Verklaring DVZ, nr. 17), terwijl hij dit op het CGVS ontkende en verklaarde dat zij in het district Mohammed Agha woonde (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 26 september 2017, p. 3; adm. doss., stuk 14, gehoorverslag 27 januari 2016, p. 5) –, dient te worden nagegaan of er voor verzoeker in de Afghaanse hoofdstad een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief is. Het administratief dossier bevat evenwel niet de nodige informatie om de veiligheidssituatie in de stad Kaboel na te gaan.

Aangezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 december 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN